

venter paa Lods, og der kommer en anden Mand og lobsfor Skibet, et Forhold, hvorom § 32 i Loven af 27de Marts 1831 indeholder de fornødne Bestemmelser. Derimod kan jeg ikke slutte mig til det førstnævnte ærede Medlem i hans andre Betragtninger, idet jeg i de Punkter, som disse angik, nærmest maa holde mig til min ærede Side-mand tilvenstre (Madvig).

Justitsministeren: Jeg tror ikke, det kan være tvivlsomt, at det umulig kan have været Denstgten med den foreliggende Lov at opstille nye og hidtil ukjendte Begreber om Anholdelsesretten, saaledes som denne nu er bestemt i den gjældende Lovgivning. Det er aabenbart, at naar det udtales i Lovforslaget, at i de her omhandlede Sager kan Anholdelse for Fremtiden finde Sted, hvilket hidtil ikke har været Tilfældet, saa har det ikke været Meningen dermed, at ville opstille andre almindelige Regler for, hvornaar og hvorledes Anholdelse overhovedet kan finde Sted, end dem, der hidtil have gjaldt. Sagen er simpelthen den, at efter den Forsaaelse, som i Praxis er fulgt med Hensyn til Lodsvesenet, har man betragtet Indgreb i de berettigede Lodsers Enevret til at lodsse som Noget, der ikke var Gjenstand for offentlig Forsølgning, men kun for privat Forsølgning, og i Følge denne Sagens Karakter, har der altsaa heller ikke kunnet blive Spørgsmaal om nogen Anholdelse eller Magtanvendelse fra det Offentliges Side. Samtidig med at man nu forandrede Procesreglerne for Lods-sager, maatte man, forsaavidt det overhovedet ansaas nødvendigt at have en Regel om Anholdelsesret i denne Slags Sager, optage en Regel i den Retning i Lovforslaget. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de Regler, der gjælde med Hensyn til Anholdelse af Politiet, findes, hvad Politiet udenfor Kjøbenhavn angaar, i Loven af 4de Februar 1871, og det høie Thing vil navnlig i denne Lovs § 8 finde udtalt, i hvilke Tilfælde de Personer, der ere ansatte ved Politiet, kunne anholde, og fremdeles finde, at der skjelnes mellem Forbydelser paa den ene Side og Forseelser mod den offentlige Orden paa den anden Side. Det kunde nu, dersom der ikke gaves en ny Bestemmelse, være tvivlsomt, hvorvidt de Regler, der findes i Loven af 4de Februar 1871 § 8, sidste Stykke, skulde kunne komme til Anvendelse i de her omhandlede Forhold. Derfor er der ved Lovforslaget givet en Bestemmelse, som væsentlig gaar ud paa at sige dette, at Indgreb i de autoriserede Lodsers Rettighed for Fremtiden skulle behandles som offentlige Sager, at saadanne Krenkelses anses for at være Forseelser mod den offentlige Orden, og at der som Følge deraf ogsaa vil kunne finde saadan Anholdelse Sted som den, der i Almindelighed hjemles ved Loven af 4de Februar 1871 § 8, andet Stykke, for Forseelser mod den offentlige Orden. Men derimod fore-

kommer det mig aabenbart, at Ingen kan vente eller falde paa at tro, at der i den foreliggende Lov ifølge dens aldeles singulære Bessaffenhed skulde være tænkt paa at opstille helt nye og fra de hidtil gjældende principielt forskjellige Regler angaaende Anholdelsen og dens Væsen.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes For-handlingen, og man gik til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges enstemmig med 39 Stemmer.

Formanden: Mulige Endringsforslag til Sagens 2den Behandling maa jeg bede indleverede i Bureauet inden Mandag Middag Kl. 12.

Med Hensyn til de følgende Sager paa Dagsordenen skal jeg gjøre den Bemærkning, at Indenrigsministeren, hvem disse Sager vedkomme, maa være i Folkethinget under Forhandlingerne der. Der er imidlertid fra Ministerens Side Intet til Hindre for, at de tvende førstnævnte Sager foretages, og den høitærede Konseilspræsident har ydermere lovet at varetage hans Lørd for disse Sagers Bedkommende. Derimod maa den sidste Sag, Forspørgslen, selvfølgelig udgaa af Dagsordenen.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov angaaende en Forhøielse af Anlægssummen for det i Lov 26de Februar 1869 § 5 ommeldte Dobbeltspor paa Sernbanen mellem Kjøbenhavn og Roskilde.“

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 443—44; 3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Sp. 1915 sfr. Sp. 4848).

Fischer: Det havde været min Denstgt ved 1ste Behandling af denne Sag at fremsætte nogle Bemærkninger, som staa i Forbindelse med den, men da den høitærede Indenrigsminister ikke er tilstede, finder jeg det rigtigt at opstætte dem til en af de følgende Behandlinger, og skjøndt jeg anerkjender, at de burde være fremsatte ved 1ste Behandling, tør jeg maatte haabe paa den ærede Formands Tilgivelse, naar jeg fremkommer med dem senere.

Formanden: Saadanne Bemærkninger ville selvfølgelig være fuldkommen berettigede ved 2den Behandling, naar de ikke kunne gjøres ved 1ste Behandling, fordi vedkommende Minister ikke har kunnet være tilstede.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes For-